

1673

1. Beh. af Lovf. om Understøttelseskasser.

1674

men dertil hører ikke Meget. Det, hvorpaa det i den Senſeende kommer an, er, om der er ſikkert et tilſtrækkeligt Beløb, og om de Paagjældende i tilſtrækkelig lang Tid have været Medlemmer af en ſaadan Kasse, men Sligt fordrer ikke her; her fordrer blot, at den Vedkommende ſkal have Afgang til en Sygekæſe. Jeg vil dernæſt tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den private Godgjørnehed derved kan ſlippe meget let fra ſine Forpligtelſer, thi naar jeg har Interſe for en fattig Perſon, ſom jeg gjerne vil hjælpe, kan jeg blot ſige: Jeg ſkal ſtaffe Dig Afgang til en Sygekæſe, og Du kan da af Underſtøttelseskaffen ſaae Alt, hvad Du for øvrigt behøver; derved paalægges der Dig ikke nogen Inſami eller nogen Miſtanke om, at Du ikke er ligesaa god ſom andre Borgere. § 4 fordrer ikke, at den Paagjældende ſelv ſkal have gjort Indskudet i Sygekæſen, og fra den Side kan der alſaa ikke reifes nogen Indvending. Endelig er der en Grund, hvorfor ſaa færdeles Mange ville ſaae Afgang til denne Underſtøttelseskæſe, nemlig den Maade, hvorpaa Art. 4 i § 4 er affattet, idet det der hedder, at den Paagjældende „ikke ved Dovenſkab, Drickfaldbighed eller laſtefuld Vandel ſelv er Skyld i ſin Trang.“ Det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ Amts 5te Balgkreds (Holſtein Ledreborg) bemærkede, og jeg tror med Rette, at i Praxis vil Paragrafen kun ſaae Anvendelſe paa dem, der ere notoriſte Drickneboldte eller laſtefulde Perſoner; „Dovenſkab“ lod det til, at det ærede Medlem helſt vilde have ſkulde gaa ud. Jeg tror ogſaa, at det i Praxis vil viſe ſig, at kun fordrutne eller laſtefulde Perſoner vilde blive udelukkede fra § 4, foruſat at de, der ikke kunne beſtyldes for enten at være fordrutne eller laſtefulde, have Afgang til en Sygekæſe. Det nuværende Fattigvæſen, det kommunale Fattigvæſen, om jeg ſaa maa ſige, vil alſaa kun komme til at omfatte alle fordrutne, laſtefulde og ſtraffede Perſoner ſamt de Enkelte udenfor denne Klasse, hvem det ikke er lykkedes ved gode Venners Hjælp at ſaae Afgang til en Sygekæſe. Dette vil blive det offentlige Fattigvæſen, medens alt det Øvrige vil blive Underſtøttelseskæſen. Jeg maa derhos tillade mig at bemærke, at det at etablere en ſaadan Inſtitution, der ſaar meget omfattende Forpligtelſer og meget ſtore Summer at raade over, uden ſamtidig dermed at give de fornuodne kontrolerende og regulerende Beſtemmelſer og uden at give Regler for, hvorledes Anſvar ſkal gjøres gjældende, ſamt hvorledes Stat og Kommune, ſom jo ſtulle betale Gibdet, kunne ſtride ind og forhindre Misbrug af Myndighed, fore-

kommer mig at være temmelig letſindigt. Hvis man ikke giver ſaadanne kontrolerende og regulerende Beſtemmelſer, tror jeg, at det vil ende paa ſamme Maade, ſom man tidligere har ſet i Berden, f. Ex. i England i Begyndelſen af dette Aarhundrede, hvor Fattigbyrden netop paa Grund af den Lemſelbighed og Imødekommen, der viſtes imod de Fattige, voksede ſaaledes, at hele Landet tilſidſt fandt, at det ikke kunde gaa længere. Fattigbyrden voksede nemlig i den Grad Folket over Hovedet, at man indſaa Nødvendigheden af, at Noget maatte gøres, og ſaaledes tror jeg ogſaa, det vil gaa hos os. Naar den Ordning, man her foreslaar, har været i Gang i nogen Tid, vil man ſe, at det ikke gaar an at fortsætte den, men at man maa begynde paa at være ſtreng og at kaſte de Perſoner, man tidligere har havt under Underſtøttelseskæſen, over paa det almindelige Fattigvæſen; men det vilde da være det Samme ſom at erklære diſe Perſoner for drickfaldbige og laſtefulde. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Balgkreds (Winther) har allerede, tror jeg, gjort opmærksom paa, hvor unaturligt og urigtigt det vilde være at overlade til Amtet eller Indenrigsministeriet at afgjøre, om en Perſon kan karaktiferes ſom drickfaldbig og laſtefuld, og det vilde ogſaa være højt beſynderligt, om man lod Indenrigsministeriet ſætte en ſaadan Klif paa en Perſon, hvad det dog vilde være, naar han ved en officiel Kjendelſe erklæredes for drickfaldbig og laſtefuld. De Herrer ville erindre, at man, da en Miniſter havde erklæret over for en af ſine Embedsmænd, at denne havde gjort ſig ſkyldig i uſømmelig Aſcærd, fandt, at det nødvendiggjorde en Interpellation i Folkethinget. Det var ganſke viſt en Skolelærer, men jeg for mit Vedkommende vilde, naar det var en fattig Mand, paa hvem der ſkulde ſættes Klif, lige ſaa lidt overlade dette til miniſteriel Vilkaarlighed. Det kan dog ikke være Meningen, at Indenrigsministeren, hver Gang han ſkulde afgive en ſaadan Kjendelſe, ſørſt ſkulde lade optage Forhør over Vidner, og lade baade de villige og de uwillige ebfæste; men gjorde han ikke det, var han jo i hoi Grad udsat for at ſaae den Kjendelſe, han afgav, erklæret for vilkaarlig eller dog manglende det fornuodne Fundament. Vi have jo ſet, at en Miniſter, der havde 7 hæderlige Mandſ Erklæring at holde ſig til, dog er bleven beſtyldt for Letſindighed, fordi han havde erklæret en Mandſ Optreden for uſømmelig; men her mener man, at der Intet var i Veien for at lade en Miniſter kaſte en ganſke viſt fattig, men dog maatte ligesaa hæderlig Perſon ſom Andre, drick-